

ZLODEJKA NOCI

Pokračovanie bestsellerovej temnej fantasy *Kniha noci!*

HOLLY BLACK

ZŁODEJKA
NOCI

HOLLY BLACK

je autorka týchto kníh:

séria *Férska sága*

KRUTÝ PRINC

SKAZENÝ KRÁL

KRÁLOVNÁ NIČOHO

séria *Ukradnutý dedič*

UKRADNUTÝ DEDIČ

VÄZŇOV TRÓN

séria *Kniha noci*

KNIHA NOCI

ZLODEJKA NOCI

HOLLY BLACK

ZLODEJKA
NOCI

slovar

Copyright © 2025 by Holly Black

All rights reserved

Images: Courtesy of Adobe Stock

Designed in-house by Amy Musgrave

Translation © Diana Ghaniová 2025

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2026

ISBN 978-80-556-7265-6

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *Holly Black: Thief of Night*,

ktorý vyšiel vo vydavateľstve TOR, A Tom Doherty Associates Book, New York, roku 2025, preložila Diana Ghaniová.

Zodpovedná redaktorka Martina Urbanová

Editorka Dana Brezňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,

Bojnická 10, 831 04 Bratislava, 2026.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným odporúčaním pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovar.sk

pobox@slovar.sk

Pre všetkých, čo trávia Silvester len so svojím tieňom

PROLÓG

Po určitej hodine zavládlo v dome ticho. Nikto nefajčil cigary v knižnici. Nikto nekričal v suteréne.

Noc čo noc tieň prechádzal stenami Saltovho sídla. Prichádzal z miesta, kde spal Remy, škrípajúc zubami ako mlynskými kameňmi. Prechádzal popri Adelininej izbe, vnútri ktorej si pritískala vankúš na tvár, aby konečne zaspala.

Sedával na kamennej verande a snažil sa cítiť chlad. Opa-koval si to, čo vedel. *Najdlhšia rieka na svete je Níl. Najväčšia rieka na svete je Amazonka. Dva krát dva je štyri. Nekonečno mínus jeden je stále nekonečno.* Potom občas vošiel do salóna a listoval v Remyho komiksoch. V príbehoch sa dalo šikovne ukryť, ale stále v nich hľadal sám seba. Schovávačka. Bol Batman? Joker? Ako sa vlastne volal?

Nie Remy. Remy ešte spal.

Red.

Červený ako krv.

Veta zo Snehulienky. Nieкто mu čítaval rozprávky. Takmer si ju pamätal – sivé vlasy, okuliare s čierno-bielym šachovnicovým rámom –, ale niektoré kúsky skladačky mu chýbali.

Nie, žiadny Remy. Remyho tieň. Remyho *netvor*. Ktorého držia pokope sliny, šlachy a zloba.

Takto trávil noci, až raz večer vošiel do knižnice a našiel tam dievča, ktoré ležalo v kaluži vlastných zvratkov. Ešte nebolo príliš neskoro, zo suterénu sa stále ozýval krik a vo vzduchu visela vôňa cigár.

Nedívaj sa na mňa, vyzval ju.

V skutočnosti však chcel, aby sa obrátila.

1

HIEROFANT

Väčšina dávno opustených továrenských budov v Easthamptone pomaly ožívala vďaka developerom. Z vysušených škrapín vyrastali byty a kancelárie, priestory pre cirkusové školy, hydroponické pivárne, sklady reklamných predmetov súvisiacich s webovými komiksmi, predajne marihuany a remeselné predajne betónových kuchynských dosiek. Niekoľko z nich však zostalo nedotknutých – tehlové kostry sa týčili nad stromami a riekou, vnútri tmavé a plné hrdzavých klinčov a odpadkov.

Takými miestami sa Charlie Hallová nechcela brodiť a hľadať tam nebezpečného zrádника, vyzbrojená len nožom, baterkou a značnou nevôľou.

Klamala a podvádzala. Nebojovala.

No odkedy sa jej podarilo votrieť do úlohy Hierofanta, očakávalo sa od nej, že nájde a zničí nepripútané tiene, a prišla správa, že jeden taký sa nachádza v okolí opustenej továrne. Tiene získavali vedomie len vtedy, ak to dovoľil tieňotvorca, ku ktorému boli pripútané. A len tie s nezávislým vedomím dokázali prežiť po tieňotvorcovej smrti. Ak sa im

to podarilo, stali sa zrádnikmi plnými energie smrti, moču a octu. Väčšinou to znamenalo, že zabíjali ľudí, pili krv a robili zlé meno tieňovej mági.

Lov na zrádnikov bol fakt otrasná práca. Ak sa Charlie nemýlila, jediné, čo jej teraz pomáhalo, bol jasný okrúhly mesiac vysoko na nebi, ktorý osvetľoval desivé špinavé miestnosti, ktorými prechádzala.

Samozrejme, že všade boli tiene.

A najmenej jeden z nich bol živý a hladný.

Jej dych sa zrážal do obláčikov pary. V miestnosti sa rozliehalo len pravidelné kvapkanie pri okne a jej kroky.

Vtom jej pozornosť upútalo niečo na zemi a nasmerovala na to lúč baterky. Kosti, drobné a krehké. Rýchlo o krok cúvla. Mŕtvy potkan, usúdila podľa tvaru čeľuste a zvyškov sivej srsti.

Teda mŕtve *potkany*. Nohou v topánke koplá do odpadkov a odkryla ďalšie kosti. Celú hromadu.

Inštinktívne sa priblížila k otvorenému oknu a mesačnému svitu. Zo stropu spadla kvapka a ofrkala jej rukáv bundy. Ďalšia, tmavá a masťná, jej dopadla na ruku. V prvej chvíli nechápala, čo sa deje, hoci už to videla veľa rás. Žiadny olej ani kondenzát zo starého potrubia. Ale krv.

Svetlo jej baterky behalo po stenách. Chrbtom sa oprela o tehlový okraj prázdneho okna. V panike celá stuhla a znehybnela.

Musí odtiaľ vypadnúť. Odísť a nahovoriť Klike, že prehľadala celú budovu, ale nič nenašla. Jej ozajstný talent spočíval v klamaní, takže to by mala urobiť.

Ale kto zastaví toho zrádnika, ak nie ty, Charlie Hallová?

Zhlboka sa nadýchla a prinútila sa vykročiť ku schodom, opatrne stúpajúc po doskách. Sklopila zrak na svoj tieň, tenký pásik tmy, ktorý ju spájal s ešte desivejším zrádnikom, ako bol ten, ktorého mala chytiť. S Redom.

Nie s Redom, opravila sa. S Vinceom. S Vinceom, ktorý ju ľúbil. S Vinceom, ktorý jej klamal. S Vinceom, ktorý pôsobil ako bežný frajer – okej, s tajomstvami, ale tými bežnými, ako napríklad nejaký nechutný fetiš. Nie s tajomstvom, že je tieňom mŕtveho muža, ktorý žije len vďaka krvnej mágii.

S Vinceom, ktorý sa na ňu nepamätal, odkedy ho k nej pripútali.

Mohla by ho privolať, ale pochybovala, že by ho dokázala ovládať, keby sa vzpíeral. A vlastne ho ani nechcela ovládať.

Slúbila mu, že sa nestane nástrojom, ktorým bol v Saltových rukách. On jej však neveril. A aby to dokázal, dal jej jasne najavo, že jej nebude pomáhať, kým ho k tomu neprinúti.

Čo znamenalo, že v tom ostala sama. Zasa. Typická Charlie Hallová, ochotná podrezať si vlastný krk, len aby našťava nôž.

Dôveru si treba zaslúžiť, pripomenula si. Rovnako ako bohatstvo, lásku, láskavosť a priateľstvo. A ak sa väčšinou nezískava čestne, o to lepšie. Vo svojej podstate ostávala podvodníčkou. Potrebovala len nájsť ten správny uhol pohľadu a presvedčiť ho, aby jej uveril, skôr ako zistí, ako použiť svoju obrovskú moc proti nej.

S touto nepríjemnou myšlienkou silnejšie zovrela kamený nôž a miesto toho, aby odtiaľ utiekla, sa prinútila vyjsť po schodoch.

Druhé poschodie bolo plné smetí a odpadkov, rovnako ako to prvé. Charlie prešla popri skrinkách, na ktorých utkvela taká vrstva špiny a prachu, že nedokázala určiť ich farbu. Podlaha pred ňou sa prepadla a v jednej stene zívala diera. Opatrne sa k nej priblížila. Keď nazrela cez okraj, očakávala, že uvidí aj suterén, ale namiesto toho našla tmú.

Vošla do ďalšej miestnosti a uvidela muža v špinavom kabáte, ktorý ležal na ešte špinavšom spacom vaku. Priblížila sa a zistila, že ho pokrývajú krvavé flaky. Predklonila sa, ale jas

jej baterky chlapíka vôbec nevyrušil. Hruď sa mu nedvíhala ani neklesala. Do vzduchu sa nevznášali žiadne obláčiky.

Mŕtvy mal na sebe maskáčovú bundu a špinavé pracovné topánky. Pri nohách mu ležala igelitka so šiestimi plechovkami piva značky Schlitz a napoly zjedený sendvič. Zrejme sa vkradol do budovy a chcel tam prespať, ale zistil, že v nej už čosi prebýva.

Výrazný smrad rozliateho piva sa nepríjemne miešal s pachom mäsiarstva. Ale necítila rozklad. Krv sa ešte nestihla zraziť. Smrť nastala tak nedávno, že možno vyrušila zrádника počas kŕmenia.

Určite je niekde nablízku. Možno dokonca v tejto miestnosti.

„Vince?“ zavolala ticho, no odpovede sa nedočkala. Cítila tenké vlákno spojenia s ním, ale nič iné.

Šuchot na podlahe za ňou ju prinútil obrátiť sa, vytiahnuť obsidiánovú dýku a posvietiť pred seba baterkou.

Lúč svetla dopadol na potkana s lesklými očami. Vyzeral rovnako prekvapený ako Charlie.

„Mal by si odtiaľto vypadnúť,“ poradila mu, mysliac na potkanie kosti o poschodie nižšie.

Hlodavec oňuchával vzduch a stále ju sledoval. Fúzy sa mu zachveli.

„Viem. Aj ja by som mala odísť,“ pokračovala prívetivým tónom. „Ja však zvyčajne robím len zlé rozhodnutia.“

Potkan prekvapene zapišťal a odbehol do bludiska trosiek. Charlie sa stihla ledva obrátiť, skôr ako sa nad ňou zjavil zrádnik a obklopila ju čierna tma.

Telo jej stuhlo, keď sa jej ten tvor pokúsil vniknúť do hrdla. Vnoriť sa jej do hrude. Rozkašľala sa. Šnúry drobných ónyxových guľôčok, ktoré si navliekla na krk a zápästia, mu ako jediné bránili na mieste ju zadusiť.

Prudko sa zahnila nožom a bez akejkoľvek techniky bodla. Čepel zasiahla niečo pevné. Netušila, či toho tvora vôbec zraňuje, ale opakovala výpady znova a znova ako zvieru zahnanú do kúta, bojujúce len preto, lebo útek už nepripadal do úvahy.

Zrádnik sa vzdialil a zrazu stál pred ňou hmotný, o čosi temnejší ako tmavé pozadie, diera vytrhnutá zo štruktúry sveta. Dokorán otvoril ústa, ktoré vyzerali ako nerovná trhlinka.

Mala si so sebou vziať oveľa viac ónyxu.

Mala počúvať všetkých, čo jej kedy vraveli, že je hlúpa a raz ju to zabije.

Nikdy nemala dať Redovi ten sľub.

Charlie sa odvrátila a rozbehla. Už viackrát čelila malým zrádnikom, ale v porovnaní s týmto, plným čerstvej krvi a surovej sily, boli smiešni. Netušila, ako bojovať s týmto netvorom vytvoreným z temnoty – tej istej, ktorá ju obklopovala.

Stihla urobiť len niekoľko krokov a zrádnik jej skočil na chrbát. Zatackala sa pod nečakanou váhou a do pleca sa jej zaryli tieňové pazúry.

Hodila sa na bok a pokúsila sa tresnúť ho do steny a zhodiť zo seba. Namiesto toho sa tieň rozplynul tak rýchlo, že do tehl narazila len vlastným ramenom.

Zrádnik sa znova zjavil v podobe privysokého vyciveného muža. Zastal jej cestu a natiahol k nej hrôzostrašné prsty.

Odskočila nabok a len tesne im unikla. Dýchala čoraz prerývanejšie. V hrdle mala sucho ako na púšti.

Tieň sa na ňu znova vrhol a ona mu prebehla popod ruku, vrazila ónyxovú dýku do brucha a odkotúľala sa preč. Zrádnik sa mykol, akoby sa snažil znova zmeniť podobu, ale čepel v jeho útrobach bránila premene.

Charlie dychčala a ustupovala. Dochádzal jej vzduch aj nápady.

Red, pomyslela si znova, netušiac, či ju vôbec počuje. *Pomoc! Nenútim ťa, ale prosím.*

Zrádnik sa k nej priblížil. Dýka trčiaca z jeho boku ho takmer nespomalila.

Charlie už nemala ďalšie ónyxové zbrane. Pustila baterku, ktorej lúč sa prudko krútil na zemi, a schmatla odštiepený kus dreva.

Dlhý tieň bol už takmer pri nej, keď štukla kolieskom zapalovača. Staré, napoly zhnité drevo nasiaknuté niečím masťným sa chytilo rýchlo.

Pri pohľade na oheň zrádnik zastal.

Plamene sa šírili po doske smerom k jej ruke. Čokoľvek spôsobilo, že trieska vzbĺkla tak ľahko, zároveň zapríčinilo, že horela prirýchlo. Cítila, ako jej horúčava oblizuje a spaľuje prsty.

So zúfalým výkrikom hodila drevo do zrádnika.

Tieňový netvor vzbĺkol a rozhorel sa ako obrovská pochodeň. Vydal neľudský výkrik, ktorý znel napoly ako škrek sovy a napoly ako detský plač, a Charlie tackavo cúvla. Plamene oblizovali strop, potom vzbĺkli ako pyro papier. Boli také jasné, až od nich pálili oči, no rýchlo pohasli.

Charlie boleli prsty. Strčila si ich do úst a nohami uhasila uhlíky. Všimla si niečo masťné, tmavšie ako uhoľ. Zvyšky zrádnika.

Vtom z prázdneho parapetu skĺzol ďalší tieň a jemne ako mačka pristál na zemi. Charlie skríkla.

Keď nadobudol ostrejšie kontúry, došlo jej, že je to len Red.

Red.

Chcela o ňom uvažovať ako o Vinceovi, ale nedokázala to.

Vysoký a mohutný, s bronzovými vlasmi a očami ako dymiace krátery.

Dobrá práca. Tie slová sa jej ozývali v hlave.

„Nie vďaka tebe,“ skonštatovala nahlas. Nechcela pred ním dať najavo, aká je otrasená. Predsa sa však rukami oprela o stehná, predklonila sa a niekoľkokrát sa zhlboka nadýchla.

„Prišiel som, keď si ma zavolala. Ak si ma potrebovala, mala si to urobiť skôr.“ Vnímala náznak jeho pocitov, pichlavý a taký intenzívny, že pretekal cez ich puto. „Môžeš ma prinútiť urobiť čokoľvek, Charlie.“

Popol jej tlel pri nohách, popálené prsty ju stále boleli. Charlie sa zohla a zo zvyškov vylovila svoj nôž. Zoškrabala ním časť tmavej hmoty, ktorú musela predložiť Klike, aby si mohla nárokovať odmenu. „Trvalo ti to.“

Len ju sledoval tými desivými očami.

Charlie si vopchala ruky do vreciek a začala si raziť cestu von z budovy, k bielej dodávke, ktorou prišla. Snažila sa nevnímať narazené plece, popálené prsty a bolesť hlavy. Alebo to, že Red nejde za ňou. Snažila sa presvedčiť samu seba, že aj toto bol úspech.

Stala sa Hierofantom. Zbavila sa nebezpečného zrádnika a o krok sa priblížila k splateniu dlhu Klike.

Prešla tri bloky, kým ju Red dobehol. Jeho oči vyzerali ľudskejšie – bez dier a dymu. Myslela na telo muža na druhom poschodí, jeho pokožka nestihla vychladnúť a krv zaschnúť.

Ktovie, či v ňom ešte nejaká zostala.

2

SO ZAĎATÝMI ZUBAMI

Charlie si sadla za volant dodávky a na košeli pod bundou pocítila lepkavú vlhkosť. Krv vytekala z miesta, kde sa jej do chrbta zaryli pazúry tieňa. Keď si uvedomila, že krváca, dostavila sa bolesť, dovtedy potláčaná adrenalinom, a zvláštny chlad z nej vyprchal.

Zaťala zuby a zovrela volant. Kiežby bola sama. Kiežby tam nebol Red, ktorý sledoval každý okamih jej slabosti.

Kiežby mohla byť sama aspoň vo svojej hlave, bez obáv, že niekto iný môže vnímať jej pocity a možno aj viac.

Celý život sa dokázala skrývať. Bolo oveľa ľahšie tváriť sa, že je silná, keď nikto nesledoval, ako leží celý deň v posteli natoľko sklúčená, že sa jej nechcelo ani osprchovať. Navrávief druhým, že je po opici, keď neprišla do práce, namiesto toho, aby priznala, že sa neprinútila zdvihnúť z pohovky. Bolo oveľa ľahšie hystericky sa rozplakať, keď ju nikto nevidel, a nie pred desivým bývalým zrádnikom. Na druhej strane, vždy s ňou bol jej vlastný tieň, no nad tým príliš nepre-

mýšľala. Teraz už patrilo Posey a ona dokázala myslieť len na Reda.

„Ukáž mi plece,“ prehovoril hlasom ako dym.

S Vinceom sa snažila predstierať, že je normálna, milá. Skrývala pred ním to najhoršie a fungovalo to. Väčšinou. No pred Redom nedokázala zamlčať nič.

Charlie si opatrne stiahla bundu, predklonila sa a čelom aj rukami sa oprela o volant. Svaly ju boleli po náraze do tehlovej steny a postupne jej tuhli.

Red jej nežne vyhrnul tričko. „Je to veľká rana,“ zhodnotil s teplými prstami na jej pokožke. „Bude to treba zašiť.“

V žiadnom prípade nepôjde do nemocnice a nebude odpovedať na otázky o veľkom uhryznutí od ľudských zubov. „Žiadne šitie.“ Zastaví sa v lekární, kúpi si antibiotickú masť a náplastové stehy alebo čo. Všetko bude v pohode. „Myslím, že teraz je ten správny čas, aby si... *veď vieš.*“

„Aby som sa napil tvojej krvi?“ doľahol k nej jeho mäkký a hlboký hlas. Bola rada, že je k nemu obrátená chrbtom a nevidí mu do tváre, keď sa o tom rozprávajú. „Môžem počkať.“

Neprekážalo jej to, keď krmila svoj vlastný tieň, hoci aj to bolo zvláštne. Pripadala si trocha ako matka, čo dojčí dieťa, a trocha ako čarodejnica, ktorá si k magickej tretej bradavke prikladá svojho satanského pomocníka.

Akoby dala tigrovi obľízať škrabanec od papiera a dúfala, že mu krv príliš nezachutí.

Vedela však, aké dôležité je kŕmenie. Nešlo len o krv. Posilňovala a spevňovala ich puto. A čím mocnejšie ich spájalo, tým väčšmi sa predlžovala – ironicky – jeho vôdzka.

„Skrátka sa nakrm,“ vyzvala ho ostro a obrátila sa na sedadle. „Ak nie si príliš plný.“

Uprel na ňu nečitateľný pohľad.

Potom pocítila, ako jej jazykom prechádza po záreze na chrbte. Bolelo to – len trochu – a chĺpky na rukách jej vstávali dupkom. Príval túžby ju zasiahol ako statická elektrina.

Keď jej pritisol pery na krk, všetky zmysly vnímali len jeho dotyk. Svet sa zúžil na jeho ústa na jej pokožke a jazyk, ktorý sa ponášal skôr na paru. Zachvela sa a zažala zuby, aby nedala najavo, čo cíti.

Keď sa odtiahol, krútila sa jej hlava. Zatvorila oči a snažila sa upokojiť si myšlienky. Predtým dúfala, že ju odpúta od útrap, ale teraz sa sústredila na bolesť hlavy, aby nevníkala ten túžobný pocit medzi nohami.

Auto. Jazda. Lekáreň. Domov.

Doriti.

„Ak si už skončil...“ zahundrala a odkašľala si. Triasla sa a dúfala, že len od zimy.

„Môžem si vziať len toľko, koľko mi dovoľíš,“ pripomenul jej stroho Red.

Neznášal, že je k nej pripútaný. Možno neznášal aj ju, a bodka. Nespomínal si, že súhlasil s prácou pre Kliku. Nemal dôvod veriť, že sa k nemu pripútala len preto, aby ho ochránila pred horším osudom. Pamätal si iba Salta, Remyho a krv a potom už nič.

Charlie Hallová bola preňho len neznáma, ku ktorej ho pripúťali. Anonym s mocou prinútiť ho robiť nepredstaviteľné veci. Jasné, že ju nenávidel. A ona nevedela, čo s tým.

Otočila kľúčom a dodávka naštartovala. Tá Vinceova, tá s čistiacimi prostriedkami a plastovými vrecami, ktorú používal, keď načierno upratoval miesta činu. Spomenula si, ako ju pritisol k dverám na strane vodiča, siahol jej pod sukňu a ona mu zaborila nos do priehlbiny na krku.

Cestou do najbližšej lekárne sa snažila myslieť na niečo iné. Neskôr vnútri ignorovala znepokojený pohľad, ktorý

na ňu spoza pokladne vrhol tinedžer so strapatými vlasmi, a začala hádzať do košíka náplasti, gázy, antiseptické utierky, peroxid, sekundové lepidlo a pelendrek.

Vianoce budú už o pár týždňov a police zaplňali malé lametové vianočné stromčeky, plyšové soby a darčekové balíčky s pikantnou omáčkou, mäťovou penou do kúpeľa a lacným parfumom, ktoré lákali zúfalých nakupujúcich. Police s televízormi zborovo informovali o „masakri kultu v Hatfielde“, ktorý ovládal správy posledných dvadsiatich štyroch hodín. Charlie o tom nechcela počúvať. Jej matka sa druhýkrát vydávala v tom istom kostole, kde sa našli telá. Charlie so sestrou stáli pri laviciach v elegantných šatách a v spotečných rukách držali zvädnuté kytice z kvietkov divjej mrkvy. Hoci žiadna z nich nezišla do suterénu, kde sa odohrali tie vraždy, predsa len sa ocitli príliš blízko. Charlie kráčala uličkami s pocitom, že kvôli nechutnej reportáži v pozadí pôsobia čudní santovskí záhradní trpaslíci ešte desivejšie. Elfovia na policiach sa na ňu škerili. Snehuliak so svietiacim telom jej stál v ceste.

Charlie nebola pripravená na ďalšie sviatky. Stačil jej Deň vďakyvzdania. Matka sa, samozrejme, pýtala na Vincea a na... no, na všetko, čo si prečítala v novinách. Na Remyho. Na Salta.

„Ak bol taký bohatý, mal vám prispievať na nájomné,“ vyhlásil jej nevlastný otec Bob nad moriakom z rýchleho občerstvenia zohriatym v rúre motelovej izby, kde matka dlhodobo bývala.

Charlie sa poriadne napila celkom dobrého škatuľového vína, aby získala čas. Nechcela hovoriť o Vinceovi, nie keď bol Red tieňom pri jej nohách a počúval všetko, čo povedala.

„Veď nám *prispieval*,“ zasiahla Posey, za čo jej bola Charlie vďačná.

„No, mali ste si pýtať viac.“ Bob žmurkol na Charlie. Myslel to dobre a ona to vedela. Všetci to mysleli dobre, aj keď kládli otázky. Tancovali okolo toho, čo ich naozaj zaujímalo.

„A sviatky trávi so svojou rodinou?“ Matka naliala všetkým štyrom do pohárov šampanské značky Korbel. Síce verila v astrológiu a médiá, ale ani by jej na um nezišlo, že by sa Vince vzdal vďakyvzdania pri stole prestretom skutočným krištálom, s večerou pripravenou šéfkuchárom, podávanou na tanieroch s okrajom z ozajstného zlata. Nikto by si miesto toho nevybral Charlie, akokoľvek by ju mal rád.

Bohatí chlapci boli iní. Vedela to celá jej rodina, dokonca aj Bob. Mohla s nimi tráviť čas, ale mala by z nich vyžmýkať, čo sa dá a kým sa dá, lebo všetko, čo nasľubovali, sa vyparilo ako ranná hmla, len čo ich začala nudiť.

Red k nim v skutočnosti nepatril. No pritom sa nelíšil.

„Hej, so svojou rodinou,“ zaklamala Charlie. „Budúci rok ho možno strávi s nami.“

Pichlo ju pri srdci, keď na ňu matka pozrela. Súcitne. Ako by práve Charlie nechápala, ako funguje svet. Nie jej matka, ktorá sa nechala poblázniť každým chlapom a uverila všetkým jeho klamstvám ešte pred Charliným narodením.

Hej, Vianoce budú nahovno.

Charlie prešla popri anjeloch poprášených trblietkami. Hodila do košíka rúž a fľašu energetického nápoja. Potom zamierila k pokladni.

„Máte niečo...“ začal znepokojene predavač a ukázal na jej tvár.

Charlie zdvihla zrak a v zrkadle nad pokladňou uvidela svoj zdeformovaný odraz. Na čele a líci sa vynímal červený flak. Zdvihla ruku a prstami si vošla do vlasov. Boli lepkavé ako med kryštalizujúci v pohári a miesto tesne nad uchom